

Rapport

Datum: 16 september 2005
Rapportnummer: 2005/273

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie niet binnen de door de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, bij uitspraak van 6 juli 2004 opgelegde termijn van zes weken na verzending een besluit heeft genomen op zijn bezwaar.

Beoordeling

Algemeen

I. Bevindingen

1. Op 29 juli 2003 diende verzoeker een aanvraag in om een verblijfsvergunning. Bij besluit van 26 september 2003 wees de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag af. Op 13 oktober 2003 diende verzoeker een bezwaarschrift in tegen dat besluit. Omdat een besluit op zijn bezwaar uitbleef, stelde hij op 8 april 2004 daartegen beroep in bij de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch.

2. Bij uitspraak van 6 juli 2004, verzonden op 16 juli 2004, verklaarde de rechtbank het beroep gegrond en bepaalde dat de minister binnen de termijn van zes weken na verzending van de uitspraak een besluit diende te nemen op het bezwaar.

3. Op 24 augustus 2004 nam verzoekers gemachtigde telefonisch contact op met de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND). Een medewerkster van de IND liet weten nog niet te beschikken over een kopie van de uitspraak. Verzoekers gemachtigde stuurde dezelfde dag zijn exemplaar van de uitspraak per faxbericht aan de IND. Hij kwam vervolgens met de IND overeen dat zo mogelijk binnen acht weken (na verzending van de uitspraak van de rechtbank) een besluit zou worden genomen.

4. Bij brief van 1 september 2004 deelde de IND mee dat verzoekers dossier naar de voor de behandeling verantwoordelijke Unit was gestuurd, en dat die Unit pas op 13 september 2004 actief zou zijn. Verzoekers gemachtigde diende daarop bij brief van 2 september 2004 een klacht in bij de IND, mede omdat hij inmiddels telefonisch had vernomen dat met spoed een herbeoordeling van een reeds eerder uitgevoerd leeftijdsonderzoek was aangevraagd en dat er geen beslissing te verwachten viel vóór 10 september 2004.

5. Bij brief van 30 september 2004, verzonden op 8 oktober 2004, verklaarde de IND namens de minister de klacht gegrond wegens overschrijding van de wettelijke termijnen, deelde mee dat inmiddels een beslissing was genomen, en zond daarbij verzoekers gemachtigde een kopie van het voornemen om verzoeker niet ambtshalve een verblijfsvergunning te verlenen. Verzoekers gemachtigde legde de klacht aan de Nationale ombudsman voor onder meer omdat de minister ervoor had gekozen om de uitkomst van

het leeftijdsonderzoek af te wachten alvorens een voornemen kenbaar te maken.

6. De minister deelde in haar reactie op de klacht mee de klacht gegrond te achten omdat de door de rechtbank opgelegde termijn van zes weken was overschreden. Zij gaf aan dat het dossier op 19 juli 2004 door de betreffende afdeling van de IND was ontvangen; door capaciteitsproblemen had het daar niet meteen ter hand kunnen worden genomen. Voorts had verzoekers dossier wegens sluiting van die afdeling moeten worden overgedragen aan een nog te formeren unit, waardoor verdere vertraging was ontstaan, aldus de minister. Binnen twee weken nadien (1 december 2004) zou een besluit worden genomen, zo gaf de minister aan; de verhuizing naar de andere afdeling was inmiddels afgerond en de benodigde logistieke processen waren op orde.

7. Verder gaf de minister desgevraagd aan dat afschriften van rechterlijke uitspraken waarbij het beroep van de betrokken vreemdeling gegrond is verklaard, zodra deze bij de IND binnenkomen en indien er geen hoger beroep wordt ingesteld, direct naar de behandelende unit worden doorgestuurd.

II. Beoordeling

8. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat bestuursorganen gevolg geven aan rechterlijke uitspraken. Dit impliceert dat een bestuursorgaan zich dient te houden aan de in de rechterlijke uitspraak aangegeven beslistermijnen, behoudens een - naar objectieve maatstaven gemeten - onmogelijkheid tot uitvoering van de uitspraak in de desbetreffende zaak.

9. Het rechtszekerheidsvereiste komt tot uiting in de IND-Werkinstructie 'Naleving van rechterlijke uitspraken in vreemdelingrechtelijke procedures' van 14 augustus 2003 (2003/13; zie Achtergrond, onder 3.). Deze werkinstructie is uitgebracht in het kader van een onderzoek dat de Nationale ombudsman uit eigen beweging in 2002 heeft ingesteld naar de wijze waarop de IND omgaat met zaken waarin de rechtbank heeft bepaald dat een nieuw besluit dient te worden genomen, en dat heeft geleid tot rapport 2003/385 (zie Achtergrond, onder 1.). In de werkinstructie is als hoofdregel neergelegd dat binnen de door de rechter gestelde termijn dient te worden beslist, en dat, indien er geen sprake is van een door de rechtbank opgelegde termijn, dient te worden beslist binnen drie maanden.

10. In de uitspraak van de rechtbank van 6 juli 2004 was bepaald dat de minister binnen zes weken na verzending (16 juli 2004) een besluit diende te nemen. Dit houdt in dat de minister uiterlijk op 27 augustus 2004 een besluit had moeten nemen. Op 8 oktober 2004 heeft de minister haar voornemen kenbaar gemaakt. Op dat moment was de termijn met zes weken overschreden.

11. Als redenen voor de vertraging noemde de minister capaciteitsgebrek en een interne reorganisatie. Interne organisatorische problemen en capaciteitsproblemen kunnen wel een verklaring vormen voor het overschrijden van de in de rechterlijke uitspraak aangegeven beslistermijn maar geen rechtvaardiging.

12. Voorts is, nadat verzoekers zaak door de nieuw gevormde unit ter hand was genomen, een (herbeoordeling van het leeftijds-)onderzoek ingesteld, waardoor de besluitvorming verdere vertraging heeft opgelopen. De Nationale ombudsman onderschrijft het belang van zorgvuldig onderzoek, maar de door de rechtbank opgelegde termijn had daarbij in acht moeten worden genomen.

Al met al is niet gebleken dat het onmogelijk was voor de minister binnen de door de rechter gestelde termijn een nieuw besluit te nemen. De minister heeft derhalve in strijd met het rechtszekerheidsvereiste gehandeld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

13. Ten slotte merkt de Nationale ombudsman nog het volgende op. De klacht van verzoeker staat niet op zichzelf. Dat de IND, waarvoor de minister het verantwoordelijke bestuursorgaan is, er nog steeds niet in slaagt zich te houden aan rechterlijke uitspraken en daarmee stelselmatig een fundamenteel rechtsstatelijk beginsel veronachtzaamt, vormt naar de mening van de Nationale ombudsman reden tot ernstige zorg. Hij heeft zijn zorgen daarover geuit in een brief aan de minister van 23 juni 2005 (zie Achtergrond, onder 2.).

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie is gegrond wegens schending van het rechtszekerheidsvereiste.

Onderzoek

Op 13 oktober 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer T., ingediend door de heer mr. P.H. Hillen, advocaat te Tilburg, met een klacht over een gedraging van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de minister een specifieke vraag gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, van 6 juli 2004, verzonden op 16 juli 2004, AWB 04/16497;
2. Klachtbrief van 2 september 2004 aan de IND;
3. Reactie van 30 september 2004, verzonden op 8 oktober 2004, van IND;
4. Voornemen van de minister van 5 oktober 2004, verzonden op 8 oktober 2004;
5. Verzoekschrift van 12 oktober 2004;
6. Standpunt minister van 1 december 2004.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Rapport 2003/385 van 30 september 2003

In 2003 heeft de Nationale ombudsman een onderzoek uit eigen beweging ingesteld naar de nakoming van rechterlijke uitspraken door de IND. De resultaten van dit onderzoek zijn gepubliceerd in rapport 2003/385. De Nationale ombudsman overwoog in dit rapport onder meer dat overheidsorganen, gezien de verdeling van machten in een rechtsstaat prompte uitvoering behoren te geven aan uitspraken van een onafhankelijke rechter; die grondregel kan slechts uitzondering lijden indien er een - naar objectieve maatstaven gemeten -

onmogelijkheid zou zijn tot uitvoering van die uitspraak. Een nieuw besluit dient te worden genomen binnen de door de rechter opgelegde termijn, dan wel (indien het een bezwaarschrift betreft) binnen een termijn die in het algemeen zeker niet langer zal behoren te zijn dan voor de eerste beslissing op het bezwaar geldt; zo mogelijk moet sneller worden beslist.

In een eerder rapport van 25 januari 2001 had de Nationale ombudsman de minister van Justitie (tot 22 juli 2002 was het vreemdelingenbeleid ondergebracht in de portefeuille van de staatssecretaris van Justitie) een aanbeveling gedaan betreffende het tijdig opvolgen van rechterlijke uitspraken. De staatssecretaris van Justitie liet weten dat de aanbeveling werd opgevolgd. Ook nadien heeft de Nationale ombudsman hierover echter nog veel klachten ontvangen. Dit heeft hem doen besluiten om met gebruikmaking van de bevoegdheid onderzoek te doen uit eigen beweging (artikel 15 (oud) van de Wet Nationale ombudsman, thans art. 9:26 Algemene wet bestuursrecht) na te gaan hoe de IND omgaat met zaken waarin de rechtbank heeft bepaald dat een nieuw besluit dient te worden genomen.

Uit het onderzoek is gebleken dat ten tijde van de hiervóór genoemde aanbeveling 2717 zaken openstonden na gegrondverklaring door de rechtbank. In 63 van deze zaken was in januari 2003 geen nieuw besluit genomen. De verklaringen die de minister gaf voor deze wel zeer forse overschrijding, lopen uiteen van het afwachten van resultaten van bepaalde onderzoeken, het toekennen van een lagere prioriteit vanwege afgenomen belang voor de vreemdeling als gevolg van het verlenen van een verblijfsvergunning in een andere procedure, administratieve fouten, foutieve of ontbrekende informatie van de zijde van de vreemdeling of diens gemachtigde, tot gebrek aan capaciteit.

De Nationale ombudsman was van oordeel dat in geen van de door de minister aangegeven categorieën zaken sprake is van een onmogelijkheid om te beslissen. Hij overwoog dat de werkinstructie van 22 mei 2001 die naar aanleiding van de aanbeveling was uitgebracht, op zichzelf gezien voldoende duidelijk was en dat zowel de toenmalige staatssecretaris als de minister zeker waren doordrongen van het belang van het tijdig uitvoeren van rechterlijke uitspraken. De Nationale ombudsman stelde vast dat de instructies echter in de praktijk niet (in alle gevallen) zijn uitgevoerd. De verklaringen die de minister heeft gegeven vormen in geen geval een rechtvaardiging voor het uitblijven van nieuwe besluiten; dit geldt in de eerste plaats voor die verklaringen die betrekking hebben op organisatie en werkproces, zoals gebrek aan capaciteit en administratieve fouten, maar geldt minstens zozeer voor die gevallen waarin de verantwoordelijkheid voor de voortgang van de behandeling werd gelegd bij de betrokkenen (wachten op informatie), en het toekennen van een lagere prioriteit vanwege afgenomen belang. Voor laatstgenoemde verklaringen geldt dat sprake is van een bewuste keuze van de zijde van de IND; voor een dergelijke keuze is nadat de rechtbank uitspraak heeft gedaan, geen ruimte, met name wat betreft de gevallen waarin, ondanks de duidelijke instructies, kennelijk toch werd besloten om in afwachting van onderzoeksresultaten of nieuw beleid de zaak op de lange baan te

schuiven, aldus de Nationale ombudsman. Nu de naleving van de in de werkinstructie van 22 mei 2001 vastgelegde maatregelen niet was teruggekoppeld of geëvalueerd, achtte de Nationale ombudsman het niet verwonderlijk dat de IND, al dan niet bewust, de zaak op zijn beloop had kunnen laten. Hij was van oordeel dat de inspanning om feitelijk uitvoering te geven aan de aanbeveling alles bij elkaar genomen kennelijk onvoldoende was geweest.

De hiervóór beschreven uitkomsten van het dossieronderzoek waren voor de IND aanleiding geweest een meer algemeen onderzoek in te stellen naar de gemiddelde doorlooptijden van zaken waarin de rechter heeft bepaald dat een nieuw besluit dient te worden genomen, ongeacht of daarbij een termijn of dwangsom is opgelegd. In april 2003 was er sprake van 952 openstaande zaken totaal. In 114 daarvan was meer dan een jaar verstreken sinds de uitspraak van de rechtbank, in 189 meer dan negen maanden, in 313 meer dan zes maanden, en in 596 zaken meer dan drie maanden. In 356 zaken waren nog geen drie maanden verstreken sinds de uitspraak. Hoewel er sprake was van een duidelijke afname van het (geschatte) totale aantal te behandelen zaken op 8 april 2003 (952) ten opzichte van 25 januari 2001 (2717), moest de Nationale ombudsman constateren dat de IND er op 8 april 2003 niet in was geslaagd zodanig uitvoering te geven aan de werkinstructie van 22 mei 2001 dat alle zaken waarin na vernietiging door de rechtbank opnieuw moet worden beslist, tijdig worden behandeld behoudens in geval van een onmogelijkheid daartoe. Ook bij het verstrekken van deze cijfers werd een aantal verklaringen gegeven waarom nog geen nieuw besluit was genomen, waaronder het van kracht zijn van een besluitmoratorium. Wat dit laatste betreft overwoog de Nationale ombudsman dat het van kracht zijn van een besluitmoratorium niet in alle gevallen in de weg kan staan aan het nemen van een beslissing: wanneer er sprake is van een aanvraag die is ingediend vóór de inwerkingtreding van de Vreemdelingenwet 2000, maar waarop nog niet is beslist, volgt op grond van de Vreemdelingenwet 2000 dat het oude formele recht van toepassing blijft op die aanvraag; een onder de oude Vreemdelingenwet gegeven beslistermijn kan niet op grond van de artikelen 42, vierde lid, of 43 worden verlengd. De Nationale ombudsman oordeelde dat in zo'n geval dus een beslissing moet worden genomen. Dit is ook het geval bij zaken waarin de op grond van (artikel 42, vierde lid en) artikel 43 van de Vreemdelingenwet 2000 verlengde termijn op het moment waarop het besluitmoratorium van kracht werd, reeds is verstreken; de verlenging van de beslistermijn op grond van artikel 43 Vreemdelingenwet 2000 sluit immers direct aan op de wettelijke beslistermijn in een individuele zaak, aldus de Nationale ombudsman onder verwijzing naar de relevante rechtspraak op dit punt.

De Nationale ombudsman merkte ten slotte op dat iedere zaak waarin een rechterlijk bevel om opnieuw te beslissen, niet wordt uitgevoerd binnen de door de rechter opgelegde termijn, dan wel binnen de termijnen van artikel 7:10 Awb, er één te veel is. Dat deze vanzelfsprekendheid kennelijk ver op de achtergrond was geraakt in de uitvoeringspraktijk van de IND, waardoor de achterstanden ontstonden die de hiervoor beschreven vormen

konden aannemen, achtte de Nationale ombudsman dan ook zeer zorgwekkend; dat gold ook voor de moeite die het kennelijk kostte om de noodzakelijke omslag te maken. Door de gang van zaken zijn de rechtsbescherming van vreemdelingen, het gezag van rechter en wetgever, en het te stellen vertrouwen in de overheid ernstig geschaad, aldus de Nationale ombudsman. Aan de hand van de door de minister in augustus 2003 aan de Tweede Kamer verstrekte cijfers werd vastgesteld dat het aantal nog openstaande zaken met 22% was afgenomen ten opzichte van april dat jaar, maar dat niettemin nog sprake was van een aanzienlijk aantal, te weten 778, waarin nog niet opnieuw was beslist; in een erg groot aantal daarvan was sprake van forse overschrijding van termijnen. De Nationale ombudsman concludeerde dat er alles aan was gelegen om ervoor te zorgen dat aan uitspraken van de rechtbank tijdig gevolg wordt gegeven. De nieuwe werkinstructie voor de IND, aangekondigd in augustus 2002 en uiteindelijk uitgebracht in augustus 2003, is op dit punt duidelijk genoeg: de werkinstructie benadrukt vóór alles dat binnen de door de rechtbank opgelegde termijn een besluit moet worden genomen, en bij het ontbreken daarvan, binnen drie maanden.

2. Brief van 23 juni 2005 van de Nationale ombudsman aan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie

“...Al gedurende een reeks van jaren bereiken mij klachten over het niet naleven door de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) van rechterlijke uitspraken. Het gaat om zaken waarin de rechter heeft bepaald dat een (nieuw) besluit moet worden genomen, maar waarin de IND kennelijk geen reden heeft gezien aan die uitspraak tijdig gevolg te geven. Herhaaldelijk hebben u en uw voorgangers zich daarover in afkeurende zin uitgelaten en maatregelen getroffen. Niettemin heb ik dit jaar alweer 32 klachten ontvangen over dit onderwerp (in 2004: 41). Dat de IND er kennelijk nog steeds niet in slaagt zich te houden aan rechterlijke uitspraken en daarmee stelselmatig een fundamenteel rechtsstatelijk beginsel veronachtzaamt, vormt naar mijn mening reden tot ernstige zorg. Ik licht dit hierna toe.

Ik zie te meer aanleiding om opnieuw uw aandacht voor dit onderwerp te vragen omdat op 9 juni jl., in de plenaire vergadering van de Tweede Kamer bij de behandeling van mijn Jaarverslag 2004, er indringend over is gesproken met uw ambtgenoot voor Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (Handelingen II, 9 juni 2005, blz. 5309-5316).

Regelmatig heb ik naar aanleiding van een klacht over het niet naleven van een rechterlijke uitspraak een onderzoek ingesteld en een openbaar rapport uitgebracht, waarin onder meer is overwogen dat in een rechtsstaat bestuursorganen prompte uitvoering behoren te geven aan een uitspraak van de onafhankelijke rechter. Deze grondregel kan slechts uitzondering lijden in geval van een objectieve onmogelijkheid tot uitvoering van de uitspraak in de desbetreffende zaak. In het rapport 2001/020 is de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken en de minister van Justitie de aanbeveling gedaan te bevorderen dat, behoudens in geval van een onmogelijkheid daartoe, na

vernietiging door de rechter opnieuw wordt beslist op bezwaarschriften binnen de door de rechter bepaalde termijn en met inachtneming van het in de uitspraak overwogene. Tijdens het onderzoek had de staatssecretaris van Justitie nog het standpunt ingenomen dat de noodzaak van nader onderzoek om tot een zorgvuldige beslissing te komen, zwaarder moest kunnen wegen dan de naleving van een rechterlijke uitspraak. De beide ministers gaven echter aan dat zij de aanbeveling vanzelfsprekend overnamen.

Desondanks kwamen er in 2002 nog steeds regelmatig klachten binnen over het niet naleven van rechterlijke uitspraken door de IND. Daarom heb ik een onderzoek uit eigen beweging ingesteld. Uit dit onderzoek kwam onder meer naar voren dat er grote achterstanden waren in de verwerking van zaken waarin de rechter het nemen van een beslissing had bevolen. Het ging om vele honderden zaken, veelal met een lange doorlooptijd. Een bepaald zorgelijke situatie, zoals ook u in een eerste reactie beaamde. U gaf tijdens het onderzoek aan dat er een nieuwe werkinstructie zou verschijnen waarin het belang van het prompt naleven van rechterlijke uitspraken voorop zou staan. Ik overwoog in het rapport 2003/385 dat ik verwachtte dat de uitvoering van die instructie tot een belangrijke verbetering zou leiden, en ik vroeg u om mij daarover te informeren. Naar aanleiding daarvan verstrekte de IND in februari 2004 een cijfermatig overzicht van de ontwikkelingen. Daaruit kwam naar voren dat de achterstand in de verwerking van zaken waarin de rechter een beslissing had bevolen substantieel was teruggelopen, zij het dat deze nog steeds aanzienlijk was.

Omdat toch nog steeds klachten bleven binnenkomen, heb ik u in maart 2005 nogmaals naar de stand van zaken gevraagd. De IND verstrekte daarop weer een cijfermatig overzicht, waarin de stand van zaken in februari van dit jaar is weergegeven. Hieruit bleek onder meer dat er nog steeds een flinke achterstand bestaat: van de zaken waarin de rechter het nemen van een beslissing heeft bevolen, is de behandelingsduur na die uitspraak in ongeveer de helft van de zaken langer dan drie maanden. Dit betrof in februari het aanzienlijke aantal van ongeveer 1100 zaken. In 211 gevallen was na de uitspraak zelfs al meer dan een jaar verstreken. Hierbij moet in aanmerking worden genomen dat de termijnen worden gerekend vanaf de datum van invoering in het geautomatiseerde systeem van de IND, welk tijdstip soms aanzienlijk later ligt dan de datum van de (verzending van de) rechterlijke uitspraak.

In een deel van de gevallen bepaalt de rechter zelf een termijn waarbinnen moet worden beslist. Desgevraagd gaf de IND aan dat geen gegevens konden worden verstrekt over het aantal zaken waarin dit het geval is en over de mate van eventuele overschrijding van de door de rechter gestelde termijn. Nu de rechter de termijn veelal bepaalt op zes weken, en er kennelijk geen monitoring plaatsvindt, moet worden gevreesd dat de rechterlijke termijnen niet worden gehaald, hetgeen ook wordt bevestigd door een aantal van de dit jaar ingediende klachten.

Het voorgaande levert mijns inziens een zorgelijk beeld op. De IND leeft rechterlijke uitspraken, in grote aantallen en in ruime mate, niet na. Dit doet de vraag rijzen of het fundamentele belang van het naleven van rechterlijke uitspraken wel wordt onderkend, en zo dat wel het geval is, om welke redenen de IND er niet in slaagt dat om te zetten in een correct uitvoeringsbeleid.

Een reeks rapporten, een aanbeveling, een onderzoek uit eigen beweging, en verzoeken om informatie hebben er tot nu toe niet toe geleid dat dit probleem zich niet meer voordoet. Ik acht deze situatie schadelijk voor onze rechtsstaat en ben van mening dat zij niet mag voortduren...”

3. IND-Werkinstructie 'Naleving van rechterlijke uitspraken in vreemdelingrechtelijke procedures' van 14 augustus 2003 (2003/13)

"1.

Inleiding

Uit het jaarverslag van de Nationale Ombudsman (No) over het jaar 2000 blijkt dat de IND veelvuldig de door de rechter opgelegde beslistermijnen overschrijdt en beslissingen neemt, waarbij de inhoud van de uitspraken niet in acht wordt genomen. Op 25 januari 2001 deed de No de aanbeveling dat na vernietiging door de rechtbank opnieuw wordt beslist op bezwaarschriften, binnen de door de rechtbank bepaalde termijn en met inachtneming van het in de uitspraak overwogene. Deze aanbeveling is bij brief van 19 maart 2001 zonder meer overgenomen. Omdat er ook na die tijd regelmatig klachten waren over de lange behandelduur van aanvragen of bezwaarschriften, waarin de rechtbank uitspraak had gedaan en daarbij had bepaald dat al dan niet binnen een door de rechtbank opgelegde termijn een nieuw besluit diende te worden genomen, is de No in 2002 een onderzoek uit eigen beweging gestart.

Deze interne werkinstructie geeft de handelwijze weer voor alle gevallen waarin de rechter het beroep in vreemdelingrechtelijke procedures -zowel asiel als regulier- gegrond heeft verklaard. Deze werkinstructie strekt ertoe een eind te maken aan de overschrijding van door de rechter opgelegde termijnen. Tevens worden handvatten geboden om bij de nieuw te nemen beslissing recht te doen aan de inhoud van de uitspraak. Hierbij zij opgemerkt dat deze werkinstructie uitdrukkelijk niet ziet op uitspraken van de rechtbank inzake voorlopige voorzieningen.

2

Beslissen binnen de gestelde termijn

Hoofregel is dat binnen de door de rechter gestelde termijn dient te worden beslist. Indien er geen sprake is van een door de rechtbank opgelegde termijn, volgt uit het besluit van de

IND-raad van 28 januari 2003 dat dient te worden beslist binnen drie maanden. (...).

Aan het halen van bovengenoemde termijnen is de hoogste prioriteit toegekend. In de verdeling van de werklust dient hiermee rekening gehouden te worden. Om tot een snelle en accurate afhandeling van de overwegingen in de rechterlijke uitspraak te komen, is het van uitermate groot belang dat het procesdossier z.s.m. terug gaat naar het betreffende behandelkantoor, aangevuld met de uitspraak en informatie betreffende een al dan niet ingesteld hoger beroep. Dit logistieke traject verdient eveneens de hoogste prioriteit nu dit een eerste voorwaarde is voor het tijdig kunnen beslissen.

3.

Beslissen met inachtneming van de uitspraak rechtbank

Naast het halen van de termijnen die de rechtbank, dan wel wetgever dan wel de IND-raad heeft gesteld, is ook het beslissen met inachtneming van de inhoud van de uitspraak van belang. Na iedere gegrondverklaring door de rechtbank dient het volgende proces te worden doorlopen:

1. Bepalen of er hoger beroep kan worden ingesteld dan wel is ingesteld (door GC PV evt. de regio). Hiertoe is het van groot belang dat de regio en GC PV vice versa goed onderling contact onderhouden;
2. Bepalen of de zaak direct kan worden ingewilligd;
3. Bepalen of er nader onderzoek is;
4. Bepalen of er gehoord moet worden;
5. Bepalen of de zaak aan AUB moet worden voorgelegd per format;
6. Beslissen."